

5. Управління закладом позашкільної освіти: сучасні тренди, співпраця, проекти: посібник/за науковою редакцією, упорядкуванням О. Просіної, Я. Швець. – Біла церква, ТОВ «Білоцерквдрук». – 252 с.

САМОМЕНЕДЖМЕНТ МАЙБУТНЬОГО КЕРІВНИКА В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В ЗВО

Важеніна І.Л., Бабенко І.В.
(Полтава, Україна)

Керівник, не здатний правильно і продуктивно організувати власний час, зазвичай, постійно зустрічається з проблемою накладок, збоїв у роботі керованого підрозділу, необхідності поєднувати виконання кількох різнотипних завдань в один і той же обмежений проміжок часу, що не лише ставить під сумнів якість отриманих результатів, але водночас провокує конфліктні стосунки в колективі, неповагу до керівника, який допускає авральну чи непродуману роботу. Внаслідок усього переліченого сам він досить рано починає відчувати симптоми психоемоційного вигорання.

Отже, одним із важливих завдань професійної підготовки майбутнього менеджера є створення в освітньому середовищі ЗВО умов, завдяки яким у студента формуються стійкі вміння і навички самоменеджменту. Особливо актуалізувалася ця проблема в умовах карантину під час пандемії COVID-19, зокрема, під час напрацювання викладачами дієвих методик педагогічної взаємодії, оскільки, як доводять учені, далеко не всі здобувачі вищої освіти спроможні в умовах зниження зовнішнього контролю належним чином самоорганізуватися.

У найбільш загальному розумінні самоменеджмент – це здатність керувати собою, що передбачає, на думку Л. Пермінової, самоорганізацію, мистецтво управління собою і керівництво процесом управління у часі, просторі, спілкуванні, діловому світі. У вищій школі, стверджує вчена, «процес формування самоменеджменту студента передбачає самовизначення, самоорганізацію, самомотивацію і самореалізацію». У той же час, відповідно до завдань спеціальної підготовки студентів, зокрема, в педагогічному ЗВО, він включає «оволодіння функціями педагогічного менеджменту (як арсеналу принципів, методів і засобів управління навчально-пізнавальною діяльністю студентів, якими повинен керувати педагог), а по-друге, – до оволодіння функціями педагогічного самоменеджменту (як сукупності дій і прийомів, спрямованих педагогом на оволодіння собою, управління своєю особистістю і власною-професійною діяльністю у сфері навчально-виховного процесу)» [2, с. 146].

Екстраполюючи сказане на процес підготовки майбутнього управлінця освітньої галузі засобами дистанційного навчання, можемо так само відзначити, що він повинен актуалізувати вимоги до себе як суб'єкта професійного навчання з позицій керівника освітнього процесу, оскільки останній, загалом, теж може розглядатися як командна діяльність, у якій праця кожного стимулює або гальмує отримання спільного результату. З іншого боку, самоменеджмент у цих умовах доречно зміщує акценти з узагальненої педагогічної системи вимог до майбутнього фахівця на ті його особистісно-професійні якості, розвитку яких він сам прагне. Якщо це достатньо зріла особистість, то в цих умовах у неї

спостерігається «самостійне спрямування своєї діяльності, набір управлінських впливів, самодіяльність, управління собою, своїми ресурсами, власною діяльністю, індивідуальним людським капіталом» і вона помітно спрямована на «досягнення мети, намічених цілей, саморозвиток, розвиток й ефективне використання власного інтелектуального потенціалу, самовдосконалення особистісних якостей, розвиток творчого потенціалу та підвищення ефективності професійної діяльності особистості тощо» [1, с. 9].

Почасти період дистанційного навчання можна розглядати як індикаційний щодо опанування студентами основ самоменеджменту. Аналізуючи стиль навчальної діяльності майбутнього управлінця, темпоральні та якісні характеристики виконаних ним завдань, викладач отримує цінну інформацію щодо професійного становлення студента, формування його професіоналізму, яку повинен використати в подальшій індивідуальній, груповій, колективній навчальній роботі.

Список використаних джерел:

1. Основи самоменеджменту та лідерства [Електронний ресурс] : навчальний посібник / В. М. Лугова, С. М. Голубєв. – Харків : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2019. – 212 с.
2. Пермінова Л.А. Формування основ самоменеджменту майбутніх вчителів початкових класів / Л. А. Пермінова [Ел. ресурс]. – Реж. доступу до дж. http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Nvuuped_2013_26_48.pdf

ОПАНУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИМИ ТЕХНОЛОГІЯМИ – ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ

Васецька Л.В.
(Полтава, Україна)

Україна інтенсивно розпочала довгий і складний шлях інтегрування у світове господарство. Відповідна підготовка технічних спеціалістів – на часі. І нині вони просто не можуть бути інформаційно неграмотними. А інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) вже міцно зрослися із усіма сферами людської діяльності [1, 5]. Вони допомагають мислити не тільки критично, але й креативно. Причому – цілеспрямовано: задля ефективного розв'язання тих чи інших проблемних задач сьогодення. А креативність на сьогодні – запорука справжньої компетентності фахівця на довгі роки.

За таких умов неминує постає і завдання переорієнтації мислення викладачів технічних коледжів. Курс – на усвідомлення принципово нових вимог до педагогічної роботи. Маємо бути готовими використовувати ІКТ вже не як допоміжний навчальний ресурс при вивченні різних дисциплін, а як невідривну, органічно вплетену в нинішню методологію частку їх викладання [3, 4] задля компетентності наших студентів – майбутніх фахівців.

Нерідко доводиться чути й читати фразу: «ІКТ як засіб формування ІКК». Тобто це вже звичний для багатьох прогресивних педагогів засіб формування інформаційно-комунікаційної компетентності (ІКК) як беззаперечної складової професійної компетентності майбутніх фахівців технічних, і не тільки,